

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏
ယုံကြည်ချက်
ခင်မောင်ညွှီ (အောင်မောင်)

ဗုဒ္ဓအလိုအရ
လူသားသည်
မိမိ၏ ကြမ္မာကို
မိမိ ဖန်တီးသည်။

သူ့ မှာသာ တာဝန်ရှိသဖြင့်
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ
အပြစ်တင်ရန် မရှိပေ။

သူ့ ဘဝကို
ကောင်းအောင်သော်လည်းကောင်း
ဆိုးအောင်သော်လည်းကောင်း
သူသာဖန်တီးသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ၏

ယုံကြည်ချက်

ခင်မောင်ညွှီ (ဘောဂဗေဒ)

kmn0046
1,200.00 Ks

mgyoe.com

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ယုံကြည်ချက်၊ ခင်မောင်ညို(ဘောဂဗေဒ)

စာမျက်နှာ ၁၂၄ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဧင်တီ x ၂၀.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ-ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊

ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊

၂၀၁၇၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၂ ပဒေသာစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းချေး ၁၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏
ယုံကြည်ချက်
ခင်မောင်ညို
(ဘောဂဗေဒ)

Handwritten text, possibly a title or header, which is extremely faint and illegible.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of cursive script that is mostly illegible due to fading.

မာတိကာ

၁။	ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရား	၁
၂။	ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ခြင်းအကြောင်း	၉
၃။	လက်မြောက် အရှုံးပေးမှုမရှိ	၁၉
၄။	ဒုစရိုက်ပြုသူမရှိ	၂၃
၅။	ကိုယ်တိုင်လုပ်ပါ	၂၉
၆။	အစစ အရာရာအတွက် လူသားတွင် တာဝန်ရှိသည်	၃၃
၇။	လူသည် သူကိုယ်သူ အကျဉ်းချသည်	၃၇
၈။	ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်ရှောက်ပါ	၄၃
၉။	ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်တင်နည်း	၄၉
၁၀။	ယုံခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း၊ ကြည်ညိုခြင်း	၆၃
၁၁။	ဆုတောင်း၏ အဓိပ္ပာယ်	၆၇

၁၂။	ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများခြင်း	၇၁
၁၃။	ပရိတ်ရွတ်ခြင်း	၈၅
၁၄။	ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ရုပ်တုကိုးကွယ်ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်	၉၅
၁၅။	နေ့လွဲညစာ မစားခြင်း	၁၀၇
၁၆။	သက်သတ်လွတ်စားခြင်း	၁၁၁
၁၇။	လပြည့်နေ့နှင့် ဘာသာရေးကိစ္စများ	၁၁၇

ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရား

ယနေ့ ကမ္ဘာသည် ယိုယွင်းပျက်စီးနေသည်။ တန်ဖိုးရှိသော ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် အောက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုအပေါ် အခြေခံ၍ သံသယပွားကြခြင်းကြောင့် လူ့အရည်အသွေးဟု သဘောထားခဲ့ကြသည့် အစဉ်အလာ သဘောတရားများကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ခွဲပစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းတို့၏ အရေးကို စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကြသော လူတို့အတွက် လက်တွေ့ဆန်သော ကိုယ်ကျင့်တရားများက အရေးပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားသည် လူတို့၏ အပြုအမူနှင့်ပတ်သက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ် ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်ဆံမှု၊ အခြားသူများနှင့် ဆက်ဆံမှုတို့သည် ကိုယ်ကျင့်တရားပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားရှိရန် လိုအပ်ခြင်းမှာ လူ
 သားတိုင်း ပင်ကိုသဘာဝကပင်လျှင် စင်းလုံးချော
 မဖြစ်၍ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် သီလသည် အသက်
 ရှင်သန်နေထိုင်ရေးအတွက် အရေးကြီးဆုံး အစိတ်
 အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည်
 လူက မိမိအကျိုးရှိရေးအတွက် အသုံးပြုရန် တီထွင်
 ထားသော စံချိန်စံညွှန်းများ မဟုတ်ပေ။ လူ့အကျိုး
 မပါဘဲ သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။
 လူသားများ ဖန်တီးထားသော ဥပဒေများနှင့် လူမှုရေး
 ဓလေ့ထုံးတမ်းများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်
 တရား၏ အခြေခံများ မဟုတ်ပေ။ ဥပမာ... ဝတ်ပုံစားပုံ
 တစ်မျိုးသည် ရာသီဥတုတစ်မျိုး အချိန်ကာလတစ်ခု၊
 လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုအတွင်း သင့်တော်သော်လည်း
 အခြားရာသီ၊ အခြားအချိန်၊ အခြား လူ့အဖွဲ့အစည်း
 အတွက် သင့်တော်မည် မဟုတ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်
 ဆိုသော် ဤကိစ္စသည် လူမှုရေး အစဉ်အလာများနှင့်
 သာ သက်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်၍
 ထည့်သွင်း မစဉ်းစားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
 လည်း အစစ်အမှန် မဟုတ်သော အပေါ်ယံ လူမှုရေး
 အစဉ်အလာများကို အမြဲဆီလျော်မှုရှိ၍ ပြောင်းလဲမှု

မရှိသော ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ နိယာမများ၊ ဥပဒေသများနှင့် အမြဲတမ်း ရှုပ်ထွေးလေ့ရှိတတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများ၏ အခြေခံသည် ပြောင်းလဲနေသော လူမှုရေး အစဉ်အလာများ ဓလေ့ထုံးစံများမဟုတ်၊ မပြောင်းလဲသော သဘာဝတရား၏နိယာမများ ဥပဒေသများအပေါ်၌ အခြေခံသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် သဘာဝတရား၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ မပြောင်းလဲသော အကြောင်းအကျိုးတရားများ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် သဘာဝတရားအပေါ်၌ အခြေခံသဖြင့် ၎င်းနိယာမတရားများသည် ယနေ့ခေတ် ကမ္ဘာအတွက် အသုံးဝင်ပြီး လက်ခံနိုင်စရာ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် အချိန်ကာလမရွေး အသုံးတည့်သည့် စရိုက်လက္ခဏာရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ သီလတရား လက်တွေ့ဆန်ခြင်းမှာ သီလသည် အဆုံးစွန်သော ချမ်းသာသုခရရေးကို

ဦးတည်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး၏ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းကြောင်းတွင် လူတစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်းသည် သူ၏ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုများအတွက် တာဝန်ရှိသည်။ သူ၏ဉာဏ်ပညာနှင့် လုံ့လဝီရိယအပေါ် မူတည်၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ကယ်တင်ခြင်းဆိုသည်မှာ မိမိ ကိုယ်ကျင့်သီလ ဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ ကယ်တင်ခြင်းမပြုနိုင်၊ ပြင်ပမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုလည်း ကယ်တင်ခွင့်ပြုမထားပေ။ ဗုဒ္ဓ၏တာဝန်မှာ ဘဝ၏အကြောင်း ရှင်းလင်းပြရန်၊ မိမိနှင့် အခြားသူများ ချမ်းသာသုခအတွက် အကောင်းဆုံး မည်သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ကို အကြံဉာဏ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် လူသားများ မလိုက်နာမနေရ လိုက်နာရမည့် ပညတ်တော်များမဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓက လူသားများအား မည်သည့်အရာသည် ကုသိုလ် ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်အဖြစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့် အခြားသူများ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် အထောက်အကူဖြစ်သည်ကို အကြံပြုသည်။

အကုသိုလ်ပြုသူတို့ကို ဝေါဟာရ အမျိုးမျိုးဖြင့်

ကင်ပွန်းတပ်မနေဘဲ၊ ဤသို့ ဤသို့ ဆောင်ရွက်လျှင် မိမိရော သူတစ်ပါးပါ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်သဖြင့် မိုက်မဲ သည့်သူဖြစ်သည် ဟူ၍မျှသာ ဟောပြောသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားကို သီလ အမျိုးမျိုး၌ တွေ့ရသည်။ ထိုသီလများသည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဆုံးစွန် သော လွတ်မြောက်မှုကိုရရှိရန် လမ်းကြောင်းကို ပြသ ပေးသည်။ ညွှန်ကြားချက်များမှတစ်ပါး အခြား မဟုတ်ပေ။ ဤသီလ အတော်များကို ရှောင်ရန် အနေဖြင့် ဖော်ပြလေ့ရှိသော်လည်း ကောင်းမှုကို မဆောင် ဘဲ မကောင်းမှုကို ရှောင်ရမည်ဟု ယူဆ၍ မရပေ။

သီလအားလုံး၌ ပါဝင်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို အရိုးဆုံး ဥပဒေသသုံးခုဖြင့် ဖော်ပြနိုင်သည်။ “မကောင်းမှု ရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ စိတ်ကို စင်ကြယ်စေ” ဤသည် မှာ ဘုရားရှင် အဆက်ဆက်တို့၏ဩဝါဒ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ကောင်းသည့်အရာနှင့် မကောင်း သည့်အရာတို့ကို အလွယ်တကူ ခွဲခြားနိုင်သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု၊ အတ္တကြီးမှုမှ ပေါ်ထွက်လာ သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့၌ အခြေခံသော လုပ်ရပ် အားလုံးသည် အန္တရာယ်ကြီးမားသော မိမိ ကိုယ်မိမိ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုကို ဖြစ်စေသည်။

၎င်းတို့သည် အကုသိုလ်ကံပင် ဖြစ်သည်။ သဒ္ဓါ၊
မေတ္တာနှင့် ဉာဏ်ပညာတို့ကို အခြေခံ၍ ဆောင်ရွက်
သော လုပ်ရပ်များသည် ကုသိုလ်ကံပင် ဖြစ်သည်။
ဤစံနှုန်းကို ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ အားလုံးတို့
အတွက် အသုံးပြုသည်။

“ကံဆိုသည်မှာ စေတနာပင် ဖြစ်သည်” ဟု
ဗုဒ္ဓက ဟောသည်။ လုပ်ရပ်များ သက်သက်ကို ကြည့်၍
ကောင်းခြင်း (သို့) မကောင်းခြင်း ခွဲခြားသည်မဟုတ်
ဘဲ စေတနာနှင့် စိတ်ကြောင့် ကောင်းခြင်း၊ မကောင်း
ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာလာ
ကိုယ်ကျင့်တရား၌ အစဉ်အလာအရ “ဒုစရိုက်” ဟု
သတ်မှတ်ထားသောအရာကို စေတနာဖြင့် ကျူးလွန်
နိုင်သည်ဟု မဆိုလိုပေ။ ဤနေရာ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာသည်
စိတ်ပညတ်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် မေးခွန်းများကိုသာ
ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်၍
တရားချပြသည့်ကိစ္စကို အခြားနေရာများ၌သာ ဖော်ပြ
သည်။ မနောကံနှင့် ကာယကံတို့၏ ဆက်သွယ်မှု၊
စိတ်နှင့်ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာလုပ်ရပ်များ၏ ဆက်သွယ်မှုတို့ကို
စိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ချဲ့ထွင်ပြီး လေ့လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် လူသတ်ရန်
ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အသက်သတ်ခြင်းသည်

လောဘ သို့မဟုတ် ဒေါသ လွမ်းမိုးနေသော စိတ်ကို ပြင်ပ၌ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ အငွေမှ မိုးရေဖြစ်လာ သကဲ့သို့ ကာယကံသည်လည်း မနောက်မှ ဖြစ်လာရ သည်။ နှလုံးသား၏ တိတ်ဆိတ်လျှို့ဝှက်သော ခန်းမ များတွင် ကျူးလွန်ပြီးသားကိစ္စများကို ကာယကံက ခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ လူသိထင်ရှားဖြစ်စေရန် ကြော်ငြာ သည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်သူသည် သူ့စိတ် အကုသိုလ်မကင်းကြောင်း၊ ကြော်ငြာရာ ရောက်သည်။ သန့်ရှင်းကြည်လင်သော စိတ်ရှိသူ၊ ညစ်ညမ်းသော စိတ်စေတနာများ ကင်းသူသည် ဒုစရိုက်မှုများ အကုသိုလ် မှုများကို မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာလာ ကိုယ်ကျင့်တရားများသည် ကိုယ်ကျင့်ဆိုင်ရာ တန်ဖိုးထားမှုများ၏ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျမှု ကို လက်ခံ အသိအမှတ်ပြုသည်။ တစ်နည်း အားဖြင့် အပြုအမူများ၏ ကံအကျိုးပေးသည် သဘာဝကံတရား ၏ နိယာမအတိုင်းသာ ဖြစ်ရသည်။ ထိုအပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သဘောထား၊ လူ့ အဖွဲ့အစည်း၏ သဘောထားတို့အပေါ်တွင် မတည်ပေ။

ဥပမာ အရက်သောက်ခြင်းသည် ကံအကျိုး တရားများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အရက်သောက်ခြင်း

ကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ချမ်းသာသုခကိုသော်
 လည်းကောင်း၊ အခြားသူများ၏ ချမ်းသာသုခကိုသော်
 လည်းကောင်း ထိခိုက်စေသည်။ အရက်သောက်
 သည့် အလေ့အထအပေါ် အရက်သောက် သူကသော်
 လည်းကောင်း၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကသော်လည်းကောင်း
 မည်သို့ပင် မြင်စေကာမူ အရက်သောက်ခြင်း၏
 ကံအကျိုးပေး ရှိကိုရှိသည်။ အရက် သောက်ခြင်းနှင့်
 ပတ်သက်၍ လူ့အဖွဲ့အစည်းက မည်သို့ပင် မြင်စေ
 ကာမူ အရက်သောက်ခြင်းသည် မကောင်းသဖြင့်
 မကောင်းကျိုးကို ပေးသည်။

စိတ်ပိုင်း၊ လူမှုရေးပိုင်း၊ ကံပိုင်းဆိုင်ရာ အကျိုး
 တရားကို ကြည့်၍ ထိုအပြုအမူသည် ကောင်းသော
 အပြုအမူ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ဆိုးသော အပြုအမူ
 ဖြစ်သည်။ ထိုအပြုအမူကို ဆုံးဖြတ်သော သူများ
 အပေါ်၌ မတည်ပေ။

ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂအပေါ်၌လည်းကောင်း၊
 ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်၌လည်းကောင်း တည်မှီ၍ ကိုယ်ကျင့်
 တရားအကြောင်း စဉ်းစားမှုကို အသိအမှတ်ပြုသော်
 လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ တန်ဖိုးများ၏ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်
 ကျမှုကို ဖြိုဖျက်နိုင်သည်ဟု မယူဆပေ။

ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ခြင်းအကြောင်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ကြခြင်းသည် ဗုဒ္ဓကို ကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ်ပေ။ မိမိကိုယ်မိမိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရေးအတွက် သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ရန်နှင့် မှန်ကန်သော အသိအမြင်များရရှိရန်အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ကြခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓသည် ထာဝရဘုရားသခင်သော်လည်းကောင်း၊ ထာဝရဘုရားသခင် သားတော်ဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ကြခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင်က မည်သည့်အခါကမျှ ကောင်းကင်ဘုံမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ကြွေးကြော်ခြင်းမရှိပေ။ ဗုဒ္ဓသည် အသိဉာဏ်အရှိဆုံး၊ ကရုဏာအကြီးမားဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူအများက ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ကြခြင်းမှာ အမှန်တကယ်

လွတ်မြောက်စေနိုင်သည့် လမ်းကြောင်းကို ပြသခဲ့သည့် ဆရာသခင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကိုးကွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြု ပြသသည့်အနေဖြင့်၊ လေးစားသည့်အနေဖြင့် ဗုဒ္ဓကို အရိုအသေပြုခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်းဖြစ်ပြီး ရုပ်ဝတ္ထုဆုလာဘ်များ တောင်းခံရန် ကိုးကွယ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

ဗုဒ္ဓသည် မိမိတို့ကို ဆုချီးမြှင့်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း သို့မဟုတ် ကျိန်ဆိုခြင်းပြုသည့် နတ်တစ်ပါးအဖြစ် ယူဆကာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ သုတ္တန်များ ရွတ်ဆိုခြင်းသည် လျှောက်ထားတောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် မဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်များကို ပွားများကာ မိမိတို့ သဒ္ဓါတရားနှင့် အသိဉာဏ်ထက်သန်ရန် ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမများကို လိုက်နာလိုသော ယုံကြည်စိတ်ချမှု တိုးပွားရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဝေဖန်သူ အချို့က ဤသို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကိုပင်လျှင် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြသည်။ သူတို့သည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သင်ကြားပို့ချသူ ဆရာကြီး ဆရာမြတ်တစ်ဦးအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ပူဇော်ဆည်းကပ်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်အစစ်အမှန်ကို သဘောမပေါက်ကြပေ။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ဘာသာရေးဟူသောအမည်တပ်ကာ ဆုတောင်းခြင်းပြုကြ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ယုံကြည်ချက်

သည့်ကိစ္စတစ်ခုတည်းကိုသာ သူတို့ သဘောပေါက် နားလည်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ခြင်းသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့သည် အကြောက်တရားနှင့် အခြား စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မစင်ကြယ်မှု၊ မသန့်ရှင်းမှုများဖြစ် ပေါ်စေသည့် အကြောင်းတရားတို့ကို ဖယ်ရှားပေးနိုင် သော နည်းလမ်းအဖြစ် လက်ခံသည်ဟု ဆိုလိုရာ ရောက်သည်။ အထူးသဖြင့် နတ်ကိုးကွယ်သူများ အပါ အဝင် လူတော်တော်များများက နတ်များ နေထိုင်သည် ဟု ၎င်းတို့ယုံကြည်ကြသော အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာ ဝတ္ထုများကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓက တောများ၊ တောင်များ၊ ဂူများ၊ သစ်ပင်များ၊ နတ်ကွန်းများကို ကြောက်လန့်နေသော လူသားများ ကိုးကွယ်မှုပြုခြင်းသည် အချည်းအနှီးဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားပြသခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ကိုးကွယ်မှုသည် လုံခြုံစိတ်ချရခြင်းမရှိ။ အဆုံးစွန်သော ကိုးကွယ်မှုလည်း မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့ကို ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခဘေး မှ ကင်းလွတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မနှင့် သံဃာကို ကိုးကွယ်သူသည် သစ္စာလေးပါးကို မှန်မှန်ကန်ကန် သိသည်။ ဒုက္ခ၏ အကြောင်းတရား၊ ဒုက္ခချုပ်ရာနှင့် ဒုက္ခချုပ်ရာသို့ ဦးတည်စေသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် လုံခြုံစိတ်ချရသော

အားကိုးရာ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် ဒုက္ခအားလုံးမှ လွတ်မြောက်မည်။

ဧကေသုတ်တော်၌ နတ်တကာတို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းကို ကိုးကွယ်ခြင်းအားဖြင့် ကိုးကွယ်သူတို့သည် လောကီရေးဆိုင်ရာ ပြဿနာများ၊ ဒုက္ခများမှ မကင်းလွတ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိကြားမင်းကဲ့သို့သော နတ်များ ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့မှ ကင်းလွတ်ခြင်းမရှိသေး၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မနှင့် သံဃာတို့သည်သာလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့မှ ကင်းလွတ်ပြီးဖြစ်သည်။ မကျေနပ်မှု၊ မပြည့်စုံမှု မရှိတော့သော သူများသာလျှင် ချမ်းသာမှု အစစ်အမှန်ကို ညွှန်ပြနိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားသည့် သုတေသီတစ်ဦးဖြစ်သော ဖရန်စစ်စတိုရီက ဗုဒ္ဓကို အဘယ်ကြောင့် ကိုးကွယ်ရကြောင်း ဤသို့ဖော်ပြသည်။

“ဗုဒ္ဓထံပါးသို့အားကိုးအားထားပြုရန် ကျွန်ုပ် သွားသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရောက်နေခြင်းဖြင့် ၎င်း၏ကရုဏာတော်ကြောင့် သံသရာ တစ်လျှောက် လမ်းညွှန်မှုကို ရနိုင်သည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုဖြင့် လောကီရေးအတွေးများ တပ်မက်မှုများမှ ဆွဲထုတ်နိုင်

သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုခဲ့သော နိဗ္ဗာန်
 ချမ်းသာကို ခံစားရမည်ဟု အာမခံချက်ရှိနေသည်ကို
 မြင်တွေ့ရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲသည့်အခါ၊ ဒုက္ခရောက်
 နေသည့်အခါ၊ ပျော်ရွှင်နေသည့်အခါ ဗုဒ္ဓ၏တည်ငြိမ်
 သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရှုမှုကို ခံယူသည်။ ဗုဒ္ဓ၏
 ရှေ့တော်မှောက်တွင် ပန်းများ၊ အမွှေးတိုင်များကိုသာ
 ဆက်ကပ်ခြင်းမဟုတ်၊ လောင်ကျွမ်းနေသော ဂနာမငြိမ်
 ဖြစ်နေသည့် မိမိ၏နှလုံးသားကိုလည်း ဆက်ကပ်
 သည်။ သို့ဖြင့် မွတ်သိပ်မှုကို ဖြေဖျောက်နိုင်မည်။ ကျွန်ုပ်
 ၏ မာနနှင့်အတ္တ၊ လေးလံလှသော ရည်မှန်းချက်များ
 နှင့်တာဝန်များ၊ မဆုံးနိုင်သော ဆွေခြင်း၊ ရှင်ခြင်း ဝန်ထုပ်
 ဝန်ပိုးကိုလည်း ဗုဒ္ဓ၏ရှေ့တော်မှောက်တွင် ချထား
 ဆက်ကပ်သည်။”

အိန္ဒိယကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ရူရီရာ
 မာချန်ဒရာဘာရတီကလည်း ဗုဒ္ဓ၌ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်
 ရခြင်းအကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ရှင်းလင်းပြသခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ် ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ရခြင်းမှာ အကျိုးအမြတ်
 ကိုရလို၍လည်းကောင်း၊ သင့်ကို ကြောက်ရွံ့၍လည်း
 ကောင်း၊ ကျော်စောမှုကို လိုချင်၍လည်းကောင်း
 မဟုတ်ပါ။ နေမင်းမှ ဆင်းသက်လာ၍လည်း မဟုတ်
 ပါ။ ဗဟုသုတ၊ ကျယ်ပြန့် တိုးပွားလို၍လည်း မဟုတ်

ပါ။ အနန္တမေတ္တာတော်၏ ဆွဲငင်မှု၊ သတ္တဝါအားလုံး တို့အပေါ် အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာထားမှုတို့ဖြင့် ကျယ်ပြောသော သံသရာပင်လယ်ပြင်ကို လုံခြုံစိတ်ချစွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ရန် အလို့ငှာ...

အရှင်ဘုရားအား ကျွန်ုပ် ဦးနှိမ်ချပါ၏။ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါ၏။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ဗုဒ္ဓသည် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ၎င်းကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်စရာ အကြောင်းမရှိ ဟု ဆိုကြသည်။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင်က သူသည် လူသား တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆိုထား သော်လည်း ဗုဒ္ဓသည် သူလို ကိုယ်လို သာမန်လူသား တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိပြီး၊ သတ္တဝါအားလုံးအပေါ် မဟာကရုဏာတော်ထား သည့်ထူးခြားသော အနှိုင်းမဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်၍ “အနန္တ တန်ခိုး ရှင်နှင့် သူကဲ့သို့ ကင်းရှင်းသူမရှိ၊ အနန္တဘုရားသခင်နှင့် သူကဲ့သို့ တူသောသူ မရှိ” ဟူ၍ပင် ပြောဆိုကြသည်။ ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်များ၊ မြင့်မြတ်မှု၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် အသိ ဉာဏ်ပွင့်လင်းမှုတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းထားပေသည်။

လူအများမကြာခဏမေးလေ့ရှိသော မေးခွန်းတစ်ခု မှာ “အကယ်၍ ဗုဒ္ဓသည် အနန္တဘုရားရှင် မဟုတ်၍

ယနေ့လောက၌ သူမရှိတော့လျှင် သူဟာ လူအများကို မည်သို့ကောင်းချီးပေးနိုင်မည်နည်း” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓ၏အလိုအရ၊ လူအများအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓပေးသော အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံကာ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော ဘဝတစ်ခုအဖြစ် နေထိုင်ကြလျှင် ၎င်းတို့သည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ သေချာပေါက်တိုးပွားမည် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ တိုးပွားခြင်းဆိုသည်မှာ ယုံကြည်မှု ကျေနပ်မှုများ တိုးပွားသော အခါ ခံစားရသော ပျော်ရွှင်မှုကို ဆိုလိုသည်။ တစ်ခါက ဗုဒ္ဓသည် “ငါ့ကို တွေ့ချင်သောသူသည် ဓမ္မကို ကြည့်ရှုလေ့ကျင့်ရာ၏” (တရားကိုမြင်လျှင် ဘုရားကို မြင်သည်) ဟု သံယုတ္တနိကာယ်တွင် မိန့်ကြားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ (ဓမ္မ) ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သောသူသည် ဗုဒ္ဓ၏သဘာဝ အစစ်အမှန် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်၌ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားစင်ပေါ်၌ တွေ့ရသော ဗုဒ္ဓထက်၊ ၎င်းတို့၏ မနော၌ရှိနေသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပုံလွှာက ပိုမို ပီပြင်မှန်ကန်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားစင်ပေါ်၌ရှိနေသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်တုတော်သည် အဆောင်အယောင်သဘောမျှသာ ဗုဒ္ဓကို ကိုယ်စားပြုပြီး စိတ်မနော၌ ရှိသည့်ရုပ်ပုံလွှာက ပိုမို ပီပြင်စွာ ထင်ဟပ်နိုင်သည်။

“ဓမ္မကို လိုက်နာသော သူသည် ထိုဓမ္မ၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံရ၏” ဟူ၍ ထေရဂါထာ၌ ဟောထားသကဲ့သို့ပင်၊ အစစ်အမှန်အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိနားလည်လျှင် ဓမ္မကို ဆည်းပူးရာမှ၊ ဘဝအကြောင်း သဘောပေါက်၍ အကြောက်တရား မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော ဘဝကို ရရှိနိုင်သည်။

အခြား ဘာသာတရားများ၌ လူအများတို့သည် ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးရန် မျက်နှာသာပေးရန် တောင်းခံကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းမှ လောကီရေး အကျိုးစီးပွားများ တောင်းခံ ရန်မဟုတ် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးစွန်သော လွတ်မြောက်မှု အတွက် လေးစားမှု၊ ရိုသေမှုကို ပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဗုဒ္ဓကို လေးစားကြခြင်းသည် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် မိမိတို့၏စိတ်ဓာတ်များ ကို မြှင့်တင်ပေးလိုက်သော တစ်နေ့၌ မိမိတို့လည်း ဘုရားဖြစ်လျှင် လူသားတို့ကို အကျိုးပြုနိုင်သည်။ အလားတူ သဗ္ဗညုတဉာဏ်မျိုးကို ရရှိနိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဗုဒ္ဓကို မိမိတို့၏ ဆရာ အဖြစ်ဖြင့် လေးစားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ လေးစားခြင်းသည် ဆရာအပေါ်၌ တွယ်တာခြင်း၊ မှီခို အားကိုးခြင်းဟူသော သဘောကို မဆောင်ပေ။ ဤ

လေးစားမှုမျိုးသည် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမနှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်။

သံယုတ္တနိကာယ်၌ “ရဟန်းတို့ အကယ်၍ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ငါ၏သင်္ကန်းစကိုဆွဲ၍ နောက်ပါးမှ လိုက်နေအံ့၊ အကယ်၍ သူသည် တပ်မက်မှုရှိလျှင်၊ အာရုံငါးပါးတို့ကို မက်မောမှုကြီးမားလျှင်၊ စေတနာမကောင်းလျှင်၊ ဘာဝနာမပွားများလျှင် အတွေးများထိန်းချုပ်ဘဲ ပြန်ကျဲနေလျှင် သူသည် ငါနှင့် ဝေးသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း သူနှင့် ဝေးနေမည်။

အကယ်၍ ရဟန်းသည် မိုင်ပေါင်းရာချီ၍ ဝေးနေသော်လည်း တပ်မက်မှုမရှိလျှင်၊ အာရုံငါးပါးတို့ကို စွဲလမ်းမှုမရှိလျှင်၊ စေတနာမညစ်နွမ်း၍ သမာဓိတည်ကြည်လျှင်၊ ဘာဝနာပွားများလျှင် အာရုံတစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစိုက်နိုင်လျှင် အာရုံငါးပါးတို့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် သူသည် ငါနှင့်နီးသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း သူနှင့် နီးသည်” ဟု ဟောကြားခဲ့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com

လက်မြောက် အရုံးပေးမှုမရှိ

အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ အရာဝတ္ထုများအပေါ် မှီခို အားထားခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လုံ့လ ဝီရိယများ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှုများကို ပစ်ပယ်ရာရောက်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ညီမျှခြင်း ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ တရား မျှတခြင်းတို့ကို အလေးပေးသည်။ သိမ်မွေ့သော ဘာသာတရားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိမိ၏လွတ်မြောက် ရေးအတွက် အခြားသူကို အားကိုးခြင်းသည် အကျိုး မရှိ၊ မိမိကိုယ်ကိုယ် အားကိုးခြင်းသည်သာ အကျိုးရှိ သည်ဟု ယူဆသည်။ အခြားသူများကို အားကိုးခြင်း သည် မိမိ၏ဉာဏ်ပညာနှင့် လုံ့လဝီရိယအား ပစ်ပယ် ရာရောက်သည်။

လူသားတို့၏ဘဝကို တိုးတက်စေခဲ့သော မြင့်တင် ပေးခဲ့သောအရာမှန်သမျှကို လူသားတို့ကိုယ်တိုင်က

ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသားတို့၏ တိုးတက်မှု သည် သူ၏ဉာဏ်ပညာ နားလည်တတ်ကျွမ်းမှု၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနှင့် အတွေ့အကြုံတို့အပေါ်မူတည် သည်။ ကောင်းကင်မှ အလိုလိုကျဆင်းကာ တိုးတက် လာခြင်း မဟုတ်ပေ။

အင်အားကြီးသော သဘာဝတရား၏ အင်အား များအောက်တွင် ဖိနှိပ်ခံရသဖြင့် လူသားသည် သဘာဝ ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်မသွားဘဲ သဘာဝအကြောင်းကို ပို၍နားလည်လာသဖြင့် ပိုပြီးမြင့်မြတ်လာသည်။ ထိုသို့ နားလည်ခြင်းဖြင့် လူသားသည် သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အခြေအနေများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ကြောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ က အမှန်တရားကို ဆက်လက် ချဲ့ထွင်သယ်ဆောင်ခဲ့ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် နှိမ်နင်းမှု၊ ဖိစီးမှုကိုရပ်တန့်ကာ ၎င်းတို့၏အင်အားကိုသုံးပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ပိုမို မြင့်မားလာစေရန်နှင့် ပိုမိုမြင့်မြတ်လာစေရန် မိမိကိုယ် မိမိ မြှင့်တင်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာက လူသား၏ အောင်မြင်ပေါက်မြောက် မှုများသည် သဘာဝလွန် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများကြောင့် မဟုတ်၊ လူသား၏ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယကြောင့်ဖြစ်သည် ဟု ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသိအမှတ်ပြုသည်။ စစ်မှန် သော ဘာသာတရားတစ်ခုသည် မသိသော အင်အား

တစ်ခုထက် လူသားစွမ်းရည်ကို ပိုပြီး ယုံကြည်သည်၊ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ဘာသာရေး တစ်ခုမျှသာ မဟုတ်ဘဲ လူရှိသေ ဘဝတစ်ခုကိုနေထိုင် ကာ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် အဆုံးစွန်လွတ်မြောက်မှုရရှိရန် အတွက် မြင့်မြတ်သော နည်းလမ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ် သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပေါ်ထွန်းစကပင်၊ သိမ်မွေ့သော ဉာဏ်ပညာရှိသော စိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိသိမ်မွေ့သောလူတိုင်းက ဗုဒ္ဓကို ဉာဏ်ပညာရှိသောဆရာတစ်ဆူအဖြစ် လေးစားကြ သည်။

ဗုဒ္ဓက လူသားတို့ ချမ်းသာသုခရရေးအတွက် တရားသေသဘောတရားများရှိသည့် ဘာသာတရား တစ်ရပ်လိုအပ်သည် မဟုတ်ဘဲ၊ စကြဝဠာ၏ သဘာဝ နှင့် အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ်မှုတို့ကိုသိရှိရန် လိုအပ်သည်ဟု သင်ကြားပို့ချသည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ သဘာဝ၏ မပြည့် စုံသော ရုပ်ပြတစ်ခုသာဖြစ်သည်ဟု အပြည့်အဝ နားမလည်သေးသမျှ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ အပြည့်အဝ လွတ်မြောက်မှုကို မရရှိနိုင်ပေ။

ဗုဒ္ဓက စကြဝဠာနှင့်ပတ်သက်သော ရှင်းလင်း ချက် အသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။ ထိုအမြင်

၂၂

သည် အဆုံးစွန်သော ချမ်းသာသုခရရှိရေးအတွက် အမြင်သစ်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ လူသားတိုင်း အဆုံးစွန်သော ပန်းတိုင်သည် ဘဝ၏ဒုက္ခရေး တရားများမှ ကင်းလွတ်ရာ အပြောင်းအလဲ (အနိစ္စ) တို့ကို ကျော်လွန်ရာ မမြဲမှုကို ကျော်လွှားနိုင်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရေးပင် ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်ပြုသူမရှိ

ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ အပြုအမူများကို ဉာဏ်ပညာ မဲ့သည် သို့မဟုတ် အကုသိုလ်ဖြစ်သည့် အပြုအမူ ဖြစ်သည်ဟူ၍သာ သုံးစွဲလေ့ရှိပြီး ဒုစရိုက်အပြည့်ဟု မသတ်မှတ်ပေ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကလူသားသည် သဘာဝက ပင်လျှင် ဒုစရိုက်အပြည့်ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်သည်ဟု မယူဆပေ။ “လူတိုင်း သည် တန်ဖိုး အဆမတန်ရှိသောသူများဖြစ်ပြီး ကောင်း သည့် အလေ့အထများရော၊ မကောင်းသည့် အလေ့ အထများပါ ရောထွေးနေသည်။ လူတစ်ယောက် အတွင်းရှိကောင်းသည့် အစိတ်အပိုင်းများသည် ပွင့်လင်း ရန်နှင့် ရင့်မှည့်ရန် သင့်တော်သည့် အချိန်ကောင်း အခါကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အဆိုးဆုံး

လူများ၌ပင်လျှင် ကောင်းကွက်လေးများ ရှိပြီး အကောင်းဆုံး လူများ၌ပင်လျှင် ဆိုးကွက်များ ရှိသည်” ဟူသော ဆိုစကားတစ်ခုကို သတိရသင့်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာက လူတိုင်းသည် ၎င်းတို့၏ ကောင်းသောလုပ်ရပ်များနှင့် မကောင်းသောလုပ်ရပ်များ အတွက် တာဝန်ရှိသည်ဟု ညွှန်ကြားသည်။ လူတိုင်းသည် မိမိ၏ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးခွင့်ရှိသည်ဟု သွန်သင်သည်။ “ဤမကောင်းမှုများကို သင်ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ သင်၏ မိဘများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများက ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သင်သာလျှင် သင်ပြုသမျှ အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးဆက်ကို ခံစားရသည်။ (ဓမ္မပဒ-၁၆၅)” ဟု ဟောကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူသားတစ်ဦး၏ ဆင်းရဲဒုက္ခများသည် သူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး မိသားစုတစ်စု၏ ကျိန်စာကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ရှေးအစဉ်အဆက်က တစ်စုံတစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ် ဒုစရိုက်ကြောင့်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ဤလောကသည် စမ်းသပ်စရာနေရာတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု လက်ခံခြင်း မပြုကြပေ။ ဤလောကသည် အဆင့်မြင့်ဆုံး ပြီးပြည့်စုံမှုကို ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိနိုင်သည့်

နေရာတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်သည်။ ပြီးပြည့်စုံခြင်းသည် ချမ်းသာခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအနေဖြင့် လူသားသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ဖန်တီးမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အစမ်းသပ်ခံဘဝတစ်ခု၊ မလိုအပ်လျှင် လွှင့်ပစ်စရာတစ်ခုဟု မယူဆပေ။

အကယ်၍ ဒုစရိုက်တစ်ခုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လျှင် လူအများသည် အခွင့်ကောင်းယူကာ ဒုစရိုက်မှုများကို ထပ်ထပ်ပြီး ပြုကြမည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဒုစရိုက်ပြုသူတစ်ဦးသည် ပြင်ပစွမ်းအားတစ်ခု အရှိန်အဝါကြောင့် အကျိုးတရားများမှ လွတ်ကင်းနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ လူတစ်ယောက်သည် သူ၏လက်ကို မီးဖိုထဲထည့်လျှင် သူ၏လက်ကို မီးလောင်ခံရမည်ဖြစ်ပြီး၊ မည်သို့ပင် ဆုတောင်းစေကာမူ၊ အမာရွတ်ပျောက်စေရန် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ အကုသိုလ်တည်းဟူသော မီးပုံပေါ်သို့ တက်ပြီး လမ်းလျှောက်သည့်အခါသည်လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခဆိုင်ရာပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်သည့် ဗုဒ္ဓ၏နည်းလမ်းသည် စိတ်ကူးမျှသာမဟုတ်၊ တောင်တွေ၊ မြောက်တွေ၊ တွေးထားခြင်းမဟုတ်၊ အခြေခံကပင်လျှင် လက်တွေ့ဆန်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် ဒုစရိုက်ဆိုသည်မှာ

ဉာဏ်ပညာမဲ့သော အကုသိုလ်ကံများပင်ဖြစ်ကာ “၎င်းတို့သည် လူသားတို့ကို ယုတ်နိမ့်ကျဆင်းစေသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သူသည် မသိမလိမ္မာသောသူပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း၊ ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်းထက် ညွှန်ကြားပြသခြင်း ပြုလုပ်ရန် ပို၍ လိုအပ်သည်။ သူ့ကို ဘုရားသခင် အလိုဆန္ဒချိုးဖောက်သူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဘုရားသခင်ထံမှ ကြင်နာမှုနှင့် ခွင့်လွှတ်မှုတို့ကို တောင်းခံရမည့်သူအဖြစ်လည်းကောင်း အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပေ။ သူဉာဏ်ပညာ ပွင့်လင်းမှုရရှိစေရန်အတွက် လမ်းညွှန်ပြသမှုပေးရန်သာ လိုသည်။

သူ့ကို ကူညီမည့်သူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် မှားယွင်သော လုပ်ရပ်များအတွက် မိမိမှာသာ တာဝန်ရှိပြီး၊ အကျိုးတရားများကို ကိုယ်တိုင်ပင် ခံစားရမည် ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာရန် ဆင်ခြင်ခိုင်းရပေမည်။ အာပတ်ဖြေသည့် အယူအဆသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် စိမ်းနေပေသည်။

ဗုဒ္ဓပေါ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် လူသားများပြုခဲ့သမျှ ဒုစရိုက်များကို ဆေးကြောပစ်ရန်လည်း မဟုတ်၊ ယုတ်မာသူတို့ကို ပြစ်ဒဏ်ပေးရန်၊ ဖျက်ဆီးပစ်ရန်လည်း မဟုတ်

ပေ။ အကုသိုလ်တို့ကိုပြုလျှင် မည်မျှ မိုက်မဲရာ ရောက်သည်၊ မည်သို့သော အကျိုးဆက်များ ခံစားရသည်ကို ညွှန်ပြရန်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ပညတ်တော်ဟူ၍ မရှိပေ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်မြင့်မား ရေးအတွက် အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က အမိန့် ပေးခြင်း၊ ပညတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ဗုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့၏ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် ထိုအသိ ဉာဏ်ကို အသုံးချရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူက ကျွန်ုပ် တို့ကို ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းကြောင်းကို ပြသခဲ့ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့စောင့်ထိန်းသော သီလများသည် ပညတ်တော်များ မဟုတ်ကြပေ။ မိမိဆန္ဒအလျောက် သာ လိုက်နာစောင့်ထိန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံး အမမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ အာရုံစိုက်ကြလော့။ ဤ အကြံဉာဏ်ကိုလက်ခံကာ အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားကြ လော့၊ ငါ၏အကြံဉာဏ် အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံး သင့်သည်ဟု ယူဆလျှင် ကြိုးစားကျင့်သုံးလော့၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံရာမှ အကျိုးတရားတွေ တွေ့ရှိ သဘောပေါက်မည်။ နားလည်မှု၊ ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ ပညတ်တော်တစ်ခုကို မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်နာခြင်းသည်

ဘာသာရေးအရ တန်ဖိုးမရှိပေ။ သို့သော် ဗုဒ္ဓက ပေးထားသော လွတ်လပ်ခွင့်ကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ချင်ရာ အားလုံးကို လျှောက်လုပ်နေ၍ မဖြစ်ပေ။ ယဉ်ကျေးသော၊ သိမ်မွေ့သော တတ်သိ နားလည်သော လူသားများအနေဖြင့် ဘာသာရေး လောကကို ပြုမူရှေ့ဆောင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို သဘောပေါက်လျှင် ပညတ် တော်များသည် အရေးမကြီးပေ၊ ဉာဏ်ပညာကြီးမား သော ဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ပညတ်တော်များ မချမှတ်၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးမည်ဟု မခြောက်လှန့်ဘဲ စင်ကြယ်သည့် ဘဝတစ်ခုကို မည်သို့ ဦးဆောင်သွားနိုင်ကြောင်း ဗုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်တို့အား အကြံပေးခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင်လုပ်ပါ

လူသားတို့၏ ဘဝနယ်ပယ် အသီးသီး၌ မိမိ
 ကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှုသည် အရေးပါသည့် အခန်း
 ကဏ္ဍမှပါဝင်သည်။ မည်သည့် ပြင်ပအကြောင်း တရား
 ကမျှ၊ မည်သို့သော ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု၊ ပူဇော်မှု
 တစ်စုံတစ်ရာကမျှ သူ့ကိုကယ်တင်နိုင်ခြင်း မရှိ
 ကြောင်း၊ သိရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးသည် မိမိ
 ကိုယ်မိမိ အားကိုးရန် လိုအပ်ကြောင်း သိရှိသည်။ မိမိ
 ကိုယ်မိမိ အားကိုးရာမှ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချ
 လာသည်။ လက်ရှိဘဝနှင့် အနာဂတ်ဘဝတစ်ခုလုံး
 အတွက်၊ သူ့မှာ လုံးလုံးလျားလျား တာဝန်ရှိကြောင်း
 သဘောပေါက်သည်။ လူတိုင်း လူတိုင်းသည် သူ့ဘဝ
 ၏ လွတ်မြောက်မှုသည် ရောဂါတစ်ခုကို ကုသ
 ပျောက်ကင်းခြင်းနှင့်တူသည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်

မကျန်းမာလျှင် သူသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံသို့ သွားရမည်။ ဆရာဝန်က လူနာကိုစမ်းသပ် ရောဂါရှာဖွေ ပြီးလျှင် သောက်သုံးရမည့်ဆေးဝါးကို ညွှန်ပြသည်။ သို့သော် ဆေးဝါးကို လူနာကိုယ်တိုင်က သောက်သုံးရ သည်။ သူ့သောက်ရမည့်ဆေးဝါးကို အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်က သောက်ပေး၍မရ။ ဆေးဝါးကို ချီးကျူး ရုံမျှဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးညွှန်းကောင်းသော ဆရာဝန် ကို ဂုဏ်ပြုရုံဖြင့်လည်းကောင်း ရောဂါမပျောက်ပေ။

ရောဂါပျောက်ကင်းရန်အတွက် လူနာကိုယ်တိုင် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသလို နေထိုင်ရမည်။ ဆေးဝါး သောက်သုံးရမည်။ အစားအသောက် မှီဝဲရမည်။ ရှောင်ကြဉ်စရာများကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ ထို့အတူပင် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နည်းပေးလမ်းပြပြုသော ဗုဒ္ဓ၏ညွှန်ကြားချက်များ၊ သီလများကို စောင့်ထိန်း လိုက်နာရမည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကို ထိန်းချုပ်ရမည်။ ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ်တော်များကို ချီးကျူး သီကြွေးရုံ၊ ဗုဒ္ဓကို ပူဇော်ဆက်ကပ်ရုံမျှဖြင့် လွတ်မြောက် မှုကို မရနိုင်။ ဗုဒ္ဓကို ဂုဏ်ပြုပူဇော်သည့် အခမ်းအနား များ ကျင်းပရုံမျှဖြင့် လွတ်မြောက်မှုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ မည်မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ဝတ်ပြုဆုတောင်းခြင်း၊ ကယ်တင်ရန် တောင်းပန်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်မှုကို

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ယုံကြည်ချက်

ရစေနိုင်သော ဘာသာရေးတစ်ခုမဟုတ်။ လွတ်မြောက်
မှုရရန်အတွက် မိမိ၏ အတ္တဆန်သော အလိုဆန္ဒများ
နှင့် ခံစားချက်များကို ကြိုးစားပမ်းစား ထိန်းချုပ်ရပေ
သည်။

mgyc.com

mgyc.com

အစစ အရာရာအတွက် လူသားတွင် တာဝန်ရှိသည်

အခြားသူများကို ဒုက္ခပေးဘဲ၊ တကယ့် လူသား စစ်စစ် တုတ်ယောက်အဖြစ် မည်သို့ နေထိုင်ရမည်ကို သိရှိနားလည်သွားသော လူသားတစ်ယောက်သည် အကြောက်တရားဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓအလိုအရ လူသားသည် မိမိ၏ကြမ္မာကို မိမိ ဖန်တီးသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် သူ့မှာ တာဝန် ရှိသဖြင့် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အပြစ်တင် ရန် မရှိပေ။ သူ့ဘဝကို ကောင်းအောင်သော်လည်း ကောင်း၊ ဆိုးအောင်သော်လည်းကောင်း သူသာ ဖန်တီးသည်။

ဗုဒ္ဓက လူသားသည် အရာရာကို ဖန်တီးသည်ဟု မိန့်ကြားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သောကာ၊ ပရိဒေဝနှင့်

ကံဆိုး၊ ကံညံ့တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ရာများ ဖြစ်သည်။ နှလုံးသားနှင့်စိတ်ဓာတ် မစင်ကြယ်မှုတို့ကြောင့် မှတစ်ပါး၊ အခြားအကြောင်းတရားများကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည် မဟုတ်။ လောဘနှင့် မောဟတို့၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်၌ အတိတ်က ကျူးလွန်ခဲ့သော ကံကောင်း၊ ကံဆိုးတို့၏ ရလဒ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရယူပိုင်ဆိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံဆိုး၊ ကံကောင်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေရန် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်က ဖန်တီးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် အကျိုးတရားဆိုးများကို ကျော်လွှားကာ ကောင်းသည့် အလေ့အထများ ဖြစ်ပေါ်စေရန်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် စွမ်းရည်ရှိသည်။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ လူသားတို့၏စိတ်ဓာတ်ကို တိရစ္ဆာန်စိတ်က လွှမ်းမိုးသည်။ သို့သော် တိရစ္ဆာန်စိတ်နှင့်မတူဘဲ လူသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်တန်ခိုး မြင့်မားလာစေရန် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးနိုင်သည်။ အကယ်၍ လူသားတိုင်း စိတ်ဓာတ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ပေးခြင်းမရှိလျှင် ဤကမ္ဘာလောက၌ ဒုက္ခပေါင်းများစွာကို ဖန်တီးနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လူသားတို့၏အပြုအမူသည် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အပြုအမူထက်ပင် အန္တရာယ်ကြီးသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၌ ဘာသာ

ရေးပြဿနာ၊ ဘာသာစကားပြဿနာ၊ နိုင်ငံရေး
 ပြဿနာ၊ လူမှုရေးပြဿနာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား
 ဆိုင်ရာပြဿနာ၊ အသားအရောင်ပြဿနာများ မရှိပေ။
 စားစရာ နေစရာနှင့် လိင်မှုကိစ္စအတွက်သာ သူတို့
 တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သို့သော် လူသားတို့ဖန်တီးသော
 ပြဿနာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ နောက်ထပ်
 ပြဿနာများကို မဖြေရှင်းနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။
 မိမိ၏အားနည်းချက်ကို လူသားတို့သည် ဝန်မခံလို၊
 တာဝန်လည်း မယူလို။ မိမိ၏အားနည်းချက်အတွက်
 အခြားသူများကိုသာ အပြစ်တင်လိုသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့၏လုပ်ရပ်များ
 အတွက် ပိုပြီး တာဝန်ယူကြမည်ဆိုလျှင် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့်
 ချမ်းသာသုခတို့ ရရှိနိုင်သည်။

